Taxa poştală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 74 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

DEVASTATORII AMAZONULUI

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI

Devastatorii Amazonului

CAPITOLUL I

Episoade valoroase

După șederea lor printre indienii Puelșci, cei trei cercetași italieni, ajunseseră în Chili la Iquique, port septentrional, îmbarcându-se pentru Ecuator.

Aveau de gând să nu întârzie prin ținuturile centrale ale Americei, ci să plece spre bazinul râului Amazon, loc de explorațiuni curioase și interesante.

Debarcară la Guayaquil, port principal în Ecuator.

Ultima zi de navigație fu trecută cu povestiri de naufragii și salvări miraculoase.

Jean Bart voi să povestească episodul pe care îl auzise de mult.

— In 1665, aproximativ, o flotă intră într'un port chilian ancorând la doi chilometri de port.

„Patru șalupe, pline cu ofițeri și marinari, porniră spre țărmi.

„Erau așteptați de câțiva indieni neînarmați, care îi invitau din partea Alcadelui să-l viziteze. ,

„Acesta ținea mult la europeni și se interesa totdeauna de ei.

„Doi ofițeri, escortați de doi soldați se duseră în satul depărtat cu câteva sute de pași.

„Era o adunătură devre-o sută de colibe rotunde, înalte de vre-un metru și jumătate.

Alcazul ședea pe un scăunel de lemn, în mijlocul curții sale

„Era un indian de vre-o patruzeci de ani, cu aspect mândru și impunător.

„Avea pe cap un turban alb și albastru și pe spate un fel de covor colorat.

„Ofițerii săi ședeau în jurul lui așezați pe jos.

„Europenii prezentară alcazului o butelie cu rachiu.

„Acesta bău un gât sdravăn apoi trecu sticla consilierilor săi.

„Fu convenit ca europenii să plătească un tribut de șase flacoane de rachiu și șase metri de pânză pentru a avea dreptul să ancoreze șalupele în acel port.

„Intre timp, femeile alcazului își exprimară dorința să vadă pe albi.

„Li se permise acest lucru.

„Erau îmbrăcate aproape ca niște bărbații.

„Dar între timp se întâmplă o mare nenorocire.

„Câțiva marinari și pasageri voiau să vadă și ei ținutul.

„Un misionar îi întovărășa.

„In timpul cât mergeau cu șalupa, câțiva tineri apăsând-o prea mult într'o parte, aceasta cedă și se răsturnă.

„Nenorocirea fu văzută depe vapor și fură trimese bărci în ajutor!

„Optsprezece naufragiați fură salvați, dar o duzină, care nu știau să înnoate pieriră.

„Fapte eroice fură semnalate cu această ocazie.

„Misionarul dădu dovadă de un spirit cu adevărat evanghelic.

După ce Jean Bart termină de povestit, cercetașii mai povestiră fiecare câte o istorie în acelaș gen, după care se duseră să se culce.

Era ultima noapte care o petreceau pe bord.

A doua zi debarcară la Guayaquil.

Luară trenul ca niște simpli turiști și coborâră la stația Riobamba, care se află pe versantul occidental al muntelui Chimborazo.

Acesta are peste șase mii de metri, fiind unul dintre cei mai înalți munți din lume.

Călătorii nostri erau tentați să facă această ascensiune

extraordinară: intenționau să facă apoi coborârea cardilienilor spre câmpia braziliană și bazinul Amazonului.

Un singur explorator îi precedase: savantul francez Bousingault.

Jean Bart îndemna pe tovarăși să încerce aventura; ar fi fost un foarte interesant capitol în memoriile lor.

— Unde a ajuns un francez, de ce n'ar putea ajunge un italian? — adăugase Marius cu entuziasmul său obicinuit.

— Și ce drum frumos! Deoparte atingi cerul, de alta cobori spre cel mai mare fluviu de pe pământ..

Astfel conchise Raimondo pe când parcurgea șoseaua care duce la Riobamba.

Aci cumpărară catâri de munte, unelte de primă necesitate, iar Jean Bart oarecari obiecte științifice, un barometru, un termometru, spre a face pe drum observațiile necesare.

Nu se opriră multă vreme în orășelul acela.

Dela otelul unde rămăseseră câteva zile, se vedea spre nord-este faimosul vârf, înconjurat de alți munți celebri acoperiți de zăpezi eterne.

Când avură totul gata, hotărâră plecarea.

CAPITOLUL II

Spre nori

In ziua aceia timpul era splendid, dar după apusul soarelui, ținuturile înzăpezite luară un aspect lugubru, cu atât mai mult cu cât un vânt continuu aducea frigul din zonele înalte.

Munții deveniră invizibili, orizontul fu mascat de o linie de nori care păreau că se unește cu pământul.

Fu un lung crepuscul, însângerat, fantastic.

A doua zi, la cinci și jumătate dimineața, cei trei cercetași și Zomba se adunară în sala de mâncare a otelului.

Luară o masă substanțială și ușoară în acelaș timp, urmată de o mare ceașcă de cafea neagră.

Verificară echipamentele și se duseră să vadă catârii, deja îndeiați și gata în curte, păziți de un ghid indian, luat de cu seară.

Acest ghid, numit Toquido, cunoștea Chimborazo și trebuia să preceadă comitiva, în timpul ascensiunei.

— Totul e în regulă ? — întrebă Raimondo pe Marius, care inspecta bagajele.

— Perfect ! Mii de pipe !

— Tu, Jean Bart, ești gata ?

— După cum vezi, sunt gata toate : hărți, instrumente, itinerariul l'am fixat exact cu Toquito și cred că nu ne mai trebue nimic.

— Bravo ! Atunci în șea ! — ordonă Raimondo.

Prima zi trecu fără greutăți și fără incidente.

Călătorii, în pasul liniștit al catârilor, conduși de indian ajunseră pe seară într'un punct unde era un canton

Găsiră aci paie uscate pe care să se odihnească și blăni de oaie cu care să se învelească.

Il locuiau niște păstori indieni, care nu le puteau oferi altceva deoarece în acea regiune — se găsea la 3800 metri — lemnul e foarte rar și excursioniștii trebuiră să se mulțumească cu masă rece și băutură aproape înghețată.

Pe la șapte dimineața, ziua a doua, cercetașii porniră din nou.

Luaseră cu ei un păstor indian dela canton, care mergea după catâri.

Urmară drumul sinuos al unui râușor strâns între două ziduri de piatră.

Suișul era gradat și pe nesimțite.

Dar curând începură să găsească un drum prăpăstios, pe care animalele treceau cu foarte multă băgare de seamă.

Catârii nu mai ascultau de pinteni; instinctul îi avertiza să nu se bizue pe pământ decât după ce îl cercetase bine, ca nu cumva stratul de zăpadă să ascundă vre-o gaură.

Jean Bart observa mereu instrumentele sale.

La un moment dat, strigă:

— Raimondo! Marius! Aveți idee la ce înălțime vă aflați?

Cum cercetașii știau că Riobamba e la o mare altitudine, riscară o cifră ridicată.

— Patru mii!

— Patru mici cinci sute!

— Mai mult! Suntem exact la patru mii opt sute de metri dela nivelul mării.

„Adică la înălțimea lui Mont Blanc!

„Aș spune dragii mei că e momentul să luăm oarecare măsuri de precauție.

Zicând așa, scoase din sac o mască de tafta, ușoară unsă cu vaselină, pe care și-o puse pe obraz spre a-l feri de frigul prea tare care îl crapă în mod dureros.

Raimondo și Marius îl imitară.

Zomba, fiu al tropicelor, avea o mască mai groasă si era îmbrăcat mai călduros decât cercetașii.

La prânz ajunseră la un ghețar.

Luară o gustare rece și băură un gât de rom. care să întremă; apoi reluară ascensiunea.

Mergeau foarte încet.

Respirația devenise din ce în ce mai anevoioasă și trebuiau să se odihnească foarte des.

Drumul era îngreunat și de puțina consistență a stratului de zăpadă în care, de multe ori, se afundau până la brâu.

Călătorii fură conduși la canton.

— Mii de milioane de pipe! Mi-e frică că de data asta nu vom reuși să mergem înainte:

Jean Bart pare că avea și el aceiaș teamă.

Toquito c[illegible]e o luase înainte fu chemat și consultat.

Răspunse că de obicei, în epoca aceasta, pe aci era mai puțină zăpadă; dacă voiau să înainteze, trebuiau să se înapoieze și să încerce ascensiunea pe altă parte.

Cei trei cercetași se priviră.

— Inainte! — zise Raimondo — nu vreau să se spună că dăm înapoi la prima greutate!

— Da! Să mai insistăm! — adăugă Ligurul.

— Să insistăm bine! miide pipe! — zise Marius curajos.

Zomba era și el, ca de obicei, de aceiaș părere cu stăpânii săi.

Reluară drumul.

Dar după câtăva vreme, trebuiră să se convingă de imposibilitatea de a mai urma.

De acolo în sus, zăpada moale avea mai mult de un metru și jumătate adâncime.

Se odihniră pe o stâncă ce eșea izolată în mijlocul unui ocean de zăpadă.

Altitudinea în acest punct era de cinci mii o sută cinci zeci de metri.

Ținură un consiliu, cu examinarea atentă a hărților și apoi hotărâră să se înapoieze la canton.

Ajunseră la șase după amiază. Ziua era minunată și Chimborazo se ridica maestos spre cer.

Dar călătorii, după mersul zadarnic de toată ziua nu puteau fi decât supărați.

Hotărâră să încerce suișul pe versantul prăpăstios, adică spre Aruenel.

Toquito era un om serios, curajos și încercat; se putea conta conta el a doua zi când erau decișii să reia ascensiunea.

A doua zi, după o bucată de urcuș, când puseră piciorul pe pământ erau la patru mii nouă sute de metri.

Terenul devenise impracticabil pentru catâri.

Intreaga lor atitudine arăta imposibilitatea pentru ei de a mai urca.

Cercetașii înțeleseră acest lucru. Toquito dădu semnalul, dându-se jos din șea, cel dintâi.

Catârii fură încredințați unui indian care fusese înadins luat spre a duce înapoi animalele.

— Acum — zise Raimondo — încotro o luăm ?

— Vezi ridicătura aceia, sus ? — răspunse Jean Bart — trebue s'o ajungem, escaladând o pantă repede, care e de partea aceia...

Ghidul o luase deja într'acolo.

Jean Bart începuse să dea explicații despre eventualele pericole.

— Dragul meu — zicea Raimondo — ai face mai bine să nu vorbești de pericolele care ne amenință ; va fi destul timp să le evităm când ne va ieși în cale.

Curând însă urcușul foarte anevoios, aerul rece și rarefiat, le tăie tuturor pofta de vorbă.

Către orele opt, sfârșiră de străbătut un pustiu de ghiață în care trebuiau să încerce fiecare pas înainte de a-l pune jos.

Era un loc foarte primejdios. Dacă ar fi făcut un pas greșit l'ar fi plătit cu viața.

Odată trecut acel loc primejdios, urmară călăuza pășind pe bucățile de stjncă ce se iveau din pustiul alb.

Mergeau în șir indian : Jean Bart forma ariergarda, alături de Marius; Raimondo urma pe ghid și avea în spate pe Zoma.

Erau legați unii de alții cu o frânghie, așa că dacă unul cădea într'o crăpătură, ceilalți să poată să-l scoată imediat.

In curând ajunseră creasta pe care și-o fixaseră ca țintă; nu era prea înzăpezită, dar foarte stâncoasă.

Trebuiră să facă sforțări extraordinare și se convinseră că gimnastica în regiunile înalte e mult mai grea și mai dificilă decât la șes.

Ajunseră așa dar, la picioarele unui zid de piatra negricioasă, dreaptă, abruptă.

Fu un moment de profundă oboseală pentru toți.

Jean Bart constată că ajunseseră la cinci mii șase sute optzeci de metri.

Era puțin lucru în comparație cu timpul întrebuințat să ajungă până acolo.

— Să stăm puțin — zise Raimondo.

Se așezară. Era la amiazi.

Termometrul arăta șase grade sub zero.

— Să examinăm situația — începu Jeon Bart.

„La dreapta este o prăpastie fără fund.

„La stânga un fel de platformă alcătuită dintr'o stâncă.

„Trebue să ne ducem până acolo spre a vedea dacă avem posibilitatea să continuăm acest zid care ne-a oprit.

Marius și ghidul plecară în exploatare.

CAPITOLUL III

Pe acoperișul lumii

Marius și indianul se înapoiară aproape imediat spunând că dacă reușeau să treacă peste o suprafață înzăpezită, pe partea opusă celei pe unde venise, isbânda era în bună parte asigurată.

Toți începură treaba.

— Ciudată topografie are muntele acesta! — observă Raimondo.

Dar abia zise acestea când o mare bucată de stâncă se desprinse din înălțime și cu sgomot căzu spre Jean Bart care se clătină și căzu.

Toți alergară, crezând că fusese grav rănit.

Dar acesta se și sculase și luându-și binoclul examină stânca de unde căzuse bolovanul.

Zise simplu:

— E o desprindere, și atâta tot!

Indianul îl privea cu admirație pentru sângele său rece.

Acum călătorii înaintau cu multă precauție.

La dreapta se putea sprijini de perete; la stânga prăpastia era îngrozitore.

Dacă ar fi avut amețeală, ar fi fost iremediabil pierduți.

Ghidul fu de părere să se deslege unii de alții.

Dacă unul ar fi căzut, la vre-o trecere periculoasă, ar fi târât și pe ceilalți; nenorocirea unuia ar fi devenit o catastrofă generală.

Rărirea aerului începea dealtfel să se facă simțită în mod supărător.

La fiecarezece pași trebuiau să se oprească ca să respire.

Stratul de zăpadă era ușor și acoperea o suprafață de ghiață tare.

Ghidul mergea înainte spre a croi drumul; o treabă foarte grea și periculoasă.

Marius se pregătea să-i ia înainte spre a face el acest lucru dar alunecă...

Dacă indianul și Raimondo nu l'ar fi apucat la timp, adio, sărmanul Marius !

Fu un moment de grozavă panică.

Acest incident îi făcu mult mai precauți în ascensiune.

După multe sforțări aproape de ora două după masă se găsiră pe faimosul vârf !

Acolo observară că era imposibil să facă mai mult !

O masă de granit se profila deasupra cu o cupolă de zăpadă care forma vârful Chimborazo.

Creasta pe care ajunseseră călătorii nu era spațioasă și era înconjurată de prăpăstii.

Coloarea roșie-neagră a pietrei contrasta ciudat cu albeața imaculată a zăpezii.

Stalactite uriașe de ghiață făceau să semene stânca cu o cascadă ce ar fi înghețat.

Timpul era minunat ; nu se mai vedeau nori la vest ; atmosfera avea o limpezime perfectă și vederea se putea întinde departe de tot.

Situația era nouă ; pentru prima oară cercetașii simțeau emoția marilor înălțimi.

Suntem la șase mii de metri — anunță grav Jean Bart. Dacă memoria nu mă înșală nimeni n'a întrecut această altitudine !

„Humboldt nu a ajuns până aci și Boussingault s'a oprit în punctul în care ne găsim noi.

„Dacă facem înconjorul acestei stânci ajungem pe fața de est a lui Chimborazo, adică spre Amazonul brazilian.

„Acolo, agățându-ne de stânci vom sui încă vre-o sută de metri spre a putea spune că nimeni n'a atins înălțimea noastră.

„Deasupra noastră, nu mai sunt decât vulturii !"

După un moment a cărei emoție e ușor de înțeles, tinerii porniră la drum.

Inconjurară stânca prizmatică și urcară câteva zeci de metri.

— Aci suntem la șase mii optzeci de metri, adică cu optzeci de metri mai mult decât înălțimea ce s'a ajuns vre-o dată.

„Iată o mică platformă de câțiva metri ; ne vom putea repauza puțin.

După o jumătate de oră păreau că nu mai sunt obosiți Luară ceva în gură, o cafea fierbite.

Dar, veți zice, cum ?

Cercetașii aveau o mașinuță cu alcool solidificat, pe care o întrebuințau special în ocazii solemne.

După masă, toți erau bine dispuși.

Nu mai simțeau niciunul oboselile urcușului, nici amețeli, nici greață, nici emoragii.

Timpul se menținea frumos.

Spre orele trei, se iviră câțiva nori sub ei și în curând se auz tunetul cu ecouri impresionate.

Era un ciudat efect auzit printre văile adânci și sonore.

Poalele munților se acoperi încet, încet de nori întunecoși care se suiau binișor.

Trebuiau trecute văile acelea periculoase înainte de a se găsi în acea perdea adâncă și întunecoasă.

Dacă ar fi nins sau ar fi survenit o avalanșe, pericolul putea să devină mortal.

Călăuza nu cunoștea scoborîrea decât de pe la o mie de metri mai jos întrucât nu se suise niciodată ca în această excursie.

Pentru a ajunge până la un anumit punct pe care Toquito îl cunoștea foarte bine și de unde își putea lua răspunderea scoborîrei spre sud-vest, fără pericol, călătorii trebuiră să mai treacă oare-cari greutăți.

Pe la cinci mii de metri începu o ușoară ninsoare.

Ajunseră pe un podiș de unde plecau o serie de crăpături, în care își luau naștere câțiva afluenți ai Amazonului.

Intre timp noaptea se scoborîse.

Călătorii fură siliți să se oprească.

Ghidul cunoștea o oarecare peșteră, unde fură la adăpost de intemperii și de frigul nopții, excesiv la acea înălțime.

Bine înveliți în mantale și șaluri de lână, erau atât de obosiți încât nu întârziară să adoarmă.

Toată noaptea trecu fără cel mai mic incident și fără ca cercetașii să fie sculați de uraganul, care, în timpul nopții, face înconjorul muntelui, vâjiind năprasnic din toate părțile.

Dormiră nemișcați până la răsăritul soarelui.

A doua zi dimineață, cerul era perfect senin și scoborîrea numai era decât chestie de timp.

Ghidul socotise că va trebui trei zile spre a ajunge la picioarele muntelui.

CAPITOLUL IV

Omul urmărit

Când ajunseră la sfârșitul excursiunii lor, cercetașii se separară de ghidul indian.

Raimondo dădu lui Toquito dublul sumei cerute la început.

Jean Bart luă unele indicațiuni suplimentare și le notă pe harta topografică a Ecuatorului și a Braziliei.

Planul lor era să coboare cursul fluviului Mocna, care curgând spre sud-vest, se asvârlea în Maranon.

Acest Maranon e un fluviu care se varsă în Amazon, după ce și-a adăugat alți câțiva afluenți propri.

După ce ar fi suit cursul acestor ape, s'ar fi găsit pe unul din malurile Amazonului și atunci ar fi luat ultimele deciziuni.

Timp de trei zile urmară fără niciun incident itinerarul stabilit.

Era însă așa de greu de urmat încât abia făcură în acest timp o sută de kilometri.

Dar ziua a treia ajunseră afară din gurile Cordilierilor, unde Molona își urmează cursul în câmpie.

Locul era ciudat de pitoresc.

In față, pe malul urmat până atunci se îngrămădea într'un haos de pietre vulcanice, negre printre care ieșea o vegetație luxuriantă de liane și tufișuri.

După ce au admirat câtăva vreme peisajul, cei trei cercetași se pregăteau de campament, adică tăiau crăcile necesare pentru facerea colibei obișnuite.

Nu le era foame prea tare deoarece în timpul zilei se obosiseră prea mult.

Vor mânca numai puțină carne rece, rămasă de la prânz și vorbea cafeaua neagră pentru prepararea căreia Marius aduna lemnele de făcut foc.

Deodată auziră o alergătură sgomotoasă pe pietre fără să se poată distinge dacă e vorba de om sau de animal.

Se ridicară privind spre haosul de pietre și văzură un om care alerga nebunește.

Văzându-i, acesta se opri.

Era cu capul descoperit, dar îmbrăcat cu oarecare eleganță ; era încălțat cu cisme moi care îi venea până spre coapse.

Păru că se codește un moment, privind pe cei patru tineri ; apoi înaintă zâmbind și salută ușor cu un semn din cap, zicând în italienește dar cu un pronunțat accent spaniol :

— Bună seara, domnilor !

„Mă înșel, sau mă aflu înaintea cercetașilor italieni ?

— Ba da — răspunse Raimondo.

Streinul îi privi ca și când ar fi fost cuprins de un avânt extraordinar de încredere și simpatie :

— Atunci, domnilor, mă încred în voi.

„Dacă nu mă primiți, dacă nu mă apărați sunt pierdut, fiindcă e vorba de viața mea.

Aceste vorbe mirară pe cercetași.

Raimondo spuse :

— Explică-te, domnule, ca să știm cu cine avem de a face.

— Vă voi explica mai târziu.

„Dar vă dau cuvântul de onoare, pe capul meu că nu vă va părea rău că m'ați ajutat.

„Sunt persecutat de dușmanii care acum mă urmăresc și, dacă mă vor prinde, mă vor ucide.

„Vedeți, acolo sus, labirintul acela fantastic de stânci de lavă și acele prăpăstii acoperite cu vegetație luxuriantă?

„Trebue să mă refugiez acolo !

„Singur fiind, vor putea să mă prindă ; dacă mă vor vedea cu voi, nu vor mai îndrăzni ; pe deoparte, pe de alta nu-și pot da seama câți suntem.

„Cunosc un refugiu sigur și inviolabil.

„Inainte de a vă vedea, intenționam să mă arunc în

Maiona și să mă las târît de ape, nu ca să mă înec sau să fiu sdrobit de pietre, ci ca să mă pot sustrage urmăritorilor mei.

— Sunt atât de apropiați ?

— Au fost ; dar cred că s'au rătăcit pe o potecă paralelă cu aceia urmată de mine.

„Dar, văzându-și greșeala, se vor înapoia, cu siguranță !

Aventura interesa pe cercetași. Ce riscau în definitiv ?

Poate vor lua parte la una din acele extraordinare aventuri care îi atrăsese totdeauna cu mirajul lor.

Se priviră și înțeleseră.

Raimondo dădu ordinul de plecare.

Făcură repede preparativele deoarece campamentul nu era nici început.

Streinul îi privea satisfăcut.

Raimondo zise :

— Iată, poți să ne socotești ca gardienii dumitale ; explicațiile ni le vei da pe urmă.

„Du-te înainte, noi te urmăm.

„Putem ști cum te chiamă ?

— Mă numesc Goaquil și acum opt zile comandam un escadron de soldați încazarmați la Cuenca, unul din orașele principale ale Ecuadorului, după cum știți.

— Ei bine, înainte, căpitane Goaquil !

„Unde mergem ?

— Refugiul de care v'am vorbit se află în munte, după ce trecem acel haos de lavă.

„Acest munte, tocmai se numește Monte Vulcano.

Intre timp noaptea se coborîse.

După o oră de urcuș, se opriră.

Numai vedeau nimic ; întunericul era adânc și abia distingeau poteca.

Toți se opriră o clipă, să asculte. Se auzeau voci îndepărtate ; o luminiță strălucea în depărtare.

— Inainte — murmură Goaquil.

Se agățau cu mâinile, ca niște maimuțe.

Goaquil se opri, luă o frunză și punând-o între buze scoase un șuerat ciudat.

Trebue să fi fost un semnal.

Ii se răspunse la fel.

— Inainte, înainte ! — repetă căpitanul.

Toți iuțiră pasul spre vârf.

Streinul se opri la un moment dat, se întoarse și zise încet:

— Mulțumesc!

„Grație vouă am scăpat de moarte.

„Vă jur recunoștință veșnică.

„Pentru un moment sunt în afară de pericol, atata vreme cât nu vor descoperi refugiul, se înțelege.

„Inainte, tinerii mei prieteni, veți fi oaspeții mei.

Cu greutate sfârșiră suișul.

Ajunși sus, cercetașii văzură pe individul care răspunsese semnalului lui Goaquil.

Se dea pe o stâncă și avea o înfățișare ciudată.

In fine, căpitanul zise:

— Iată-ne sosiți!

O căsuță se lipea de stâncă; ici și colo, împrejur, câțiva copaci.

— Iată cartierul meu general! — exclamă căpitanul. Domnilor dați-mi voe să vă zic, bine ați venit!

Casa nu avea decât un etaj, o ușe și două ferestre.

Afară, lângă perete, câteva bănci de piatră.

La apariția căpitanului, unul din oamenii săi, se ridică, salută militărește și zise vesel, în limba spaniolă:

— Ah! căpitane! ești liber!

„Eu nu desperasem, o clipă!

„De trei zile vă aștept cu masa.

„Acum avem ceva proaspăt!

Goaquil începu să râdă.

— Bună idee!

„Acum ne vom reface puțin!

„Suntem obosiți și am vrea să ne odihnim fără întârziere.

„Cantina e bine aprovizionată?

— Da, căpitane!

„Sticlele de rezervă sunt așa cum le-ați lăsat.

— Foarte bine, Antonio

CAPITOLUL V

Indienii cu pielea albă

Spaniolul introduse pe cercetași într'o cameră spațioasă unde nu era decât o masă de brad cu scaune acoperite cu piele.

In schimb acolo erau foarte multe arme: puști, săbii, revolvere, unelte, care dădeau camerei înfățișarea unui corp de gardă.

Cercetașii priviră împrejur curioși și preocupați.

Goaquil zise zâmbind:

— Prieteni, vă rog, să nu bănuiți nimic!

„Binevoiți numai să cinstiți această masă modestă dar copioasă:

Antonio intră cu un serviciu de pahare și farfurii cu care așeză masa.

Apoi eși și se înapoie aducând carne rece.

După aceia, pe o farfurie mare, aduse, fumegând o minunata friptură.

Jean Bart strecură amicilor:

— Să luăm lucrurile vesel, aventura e nostimă, până acum!

— Mii de pipe! Eu mor de foame!

„Și fiindcă amicul Goaquil ne aduce de mâncare și băutură, să trăiască!

Marius vorbise tare și acesta auzise urarea. Zâmbea mulțumit.

Toți se așezară la masă.

Friptura era fragedă și gustoasă, vinul generos.

Cercetașii și Zomba, fără să observe, mâncară și băură pe săturate.

Pierdură oare cum noțiunea lucrurilor și nu-și mai dară seama de locul unde fură conduși să doarmă.

A doua zi, Marius, deșteptându-se credea că visează și zise:

— Unde sunt?

„Ce s'a întâmplat?

Erau toți culcați pe paturi de campanie, pe pae prospete, cu armele și hainele puse la căpătâi.

Odaia era mai mult un fel de peșteră spațioasă, amenajată ad-hoc, având într'un colț un fel de firidă în care se vedea o statuie de sfânt, câteva cruci și icoane, zidite în stâncă.

— Ce loc ciudat! — mormăi Ligurul.

„Unde om fi?

— Trebue să fie o veche mânăstire primitivă, — zise Marius gânditor.

„Dar cine e în fond, acest căpitan?

„Și ce facem noi aci?

Nu era îngrijorat cât era curios.

Se sculară și după o sumară toaletă eșiră afară, pe prispă, de unde intrară în altă odaie.

Acolo văzură un om cu pieptul gol, pe care se vedeau pictate desemne colorate groaznice, cu figura deasemeni pictată, cu părul strâns legat în vârful capului, în care erau vârîte pene de vultur; era îmbrăcat cu pantaloni ciudați făcuți din bucăți de diferite colori, din care erau bucăți de piei colorate ca niște șfichiuri de bice.

Omul se ridică văzând pe cercetași și zise cu o voce care li se păru cunoscută.

— Cum au dormit tineri mei amici?

Raimondo răspunse pentru toți:

— Foarte bine. Dar d-ta, căpitane?

Indianul isbucni în râs.

— M'ați recunoscut?

„Sunteți șireți, tinerilor!

— Dar de ce deghizarea asta? — întrebă Marius.

— Dragii mei, eu trebue să am o sută de fețe și o sută de traverstiuri.

„Acum trei zile am fost închis într'o închisoare de unde numai iese nimeni

„Dar necesită o explicație prea lungă și n'aș vrea să vă fac să muriți de foame.

„Sunteți gata ?

— După cum vezi ! Vouă vă e foame ? — întrebă Raimondo pe tovarășii săi.

— O foame de lup !

— Se vede că aerul de munte ne scobește stomacurile deoarece mie mi se pare că n'am mâncat de trei zile — zise Jean Bart.

Zomba se mulțumi să-și arate formidabilii săi dinți.

Căpitanul le luă înainte printr'un coridor subteran care ducea spre o cameră de unde se auzea un concert asurzitor de voci.

Se pare că erau mulți invitați acolo.

Intrând, tinerii văzură șezând la o masă vre-o cincizeci de Indieni sau care păreau așa ceva la prima vedere.

Dar auzindu-le vorba lor spaniolă ca și după alte indicii se vedea că sunt de o rasă mai civilizată.

Părea un trib antic înviat ca prin minune în acel castel de munte.

Pe masă erau sticle și pahare, farfuri aproape goale ceeace arrăta că masa era pe sfârșit.

Pe câteva scaune goale căpitanul luă loc cu cercetașii și cu Zomba.

Aceștia mâncară cu poftă din proviziile îmbelșugate și după ce terminară, căpitanul dete semnalul ridicării de la masă.

— Vreți să mă urmați ?

Tinerii se ridicară și îl urmară afară.

Văzură apropiindu-se Antonio cu o cutie plină de țigări de foi enorme pe care o puse pe o bancă afară.

Goaquil îi invită să ia loc în jurul său oferind fiecăruia o țigară.

Raimondo tocmai era să ceară căpitanului unele deslușiri când acesta îl preveni cu o întrebare :

— Îți place peisajul, tânărul meu prieten ?

— Foarte mult !

— E splendid ! — adăugă Jean Bart.

— Minunat, milioane de pipe ! Ligurul reluă :

— N'am mai văzut niciodată ceva mai grandios !

Marius tăie brusc conversația printr'o ridicătură din umeri.

Cu îndrăzneala și nerăbdarea sa obișnuită zise :

— Scumpe căpitane, știi foarte bine că nu ne-am cățărat până aci ca să admirăm peisajul.

„Am văzut de multe ori așa ceva.

„Dar de atâtea ceasuri ne ți curiozitatea neadormită.

„Cine ești ?

„Cine sunt tovarășii tăi ?

„Cine și ce vă persecută ?

„Cum de v'ați acinat aci printre stâncile astea, mai mult cuiburi de vulturi decât de om ?

„Trebue să găsiți firească curiozitatea noastră deoarece ne ați luat din drumul nostru spre a ne aduce până aci !

Căpitanul își luă un aer vesel menit să-i ascundă gândurile.

Raimondo și Jean Bart se priviră și ziseră în acelaș timp :

— Marius are dreptate.

Raimondo adăugă :

— Căpitane, suntem puțin mirați că nu ne-ai dat pâr acum explicațiile cerute !

Goaquil, în cele din urmă, se hotărî să vorbească.

CAPITOLUL VI

Devastatorii Amazonului

— Tinerii mei amici, iertați-mă — începu căpitanul.

„Dacă nu m'ați fi întrebat, nu v'aș fi destăinuit nimic; secretul nu-mi aparține mie.

„Trebuia să consult mai întâi pe tovarășii mei și dacă aceștia s'ar fi opus la destăinuirile mele nu v'aș fi putut spune nimic

„Dar acum pot vorbi.

Se ridică în picioare, puse mâna pe inimă cu un gest care era prea tragic și emoționant spre a fi ridicol.

— Țara mea, Republica Ecuador, e în plină revoluție.

„Noi suntem din partidul de opoziție, deci în luptă cu actualii conducători.

„Pe capul meu și al tovarășilor mei atârnă o sabie.

„Suntem urmăriți, persecutați, constrânși să ne refugiem în munți; așteptam să fim în curând destul de numeroși spre a face o descindere la Cuenca, să punem mâna pe cazărmi, și să ridicăm poporul de partea noastră.

„Așa vom scăpa poporul de tirania care îl sugrumă astăzi.

„Acum câteva zile am fost la Cuenca spre a lua contact cu amicii noștri.

„Unul însă m'a trădat.

„Trupele uzurpatorului m'au urmărit; calul mi-a fost ucis sub mine și a trebuit să fug pe jos.

„Atunci v'am întâlnit...

„Dușmanii noștri, spre a ne desonora în fața lumii ne-au

poreclit cu un nume rămas de pomină prin groaza care a inspirat-o, multă vreme :

„Devastatorii Amazonului", o ceată fioroasă de bandiți sanguinari.

„Ei bine ! numele acesta rușinos pe care ni l-au dat adversarii, noi l-am primit ca pe un nume de glorie și grație milioanelor de publicații pe care le-am răspândit în toată țara, poporul știe acum că „Devastatorii Amazonului" sunt patrioți cinstiți, cari nu se tem să-și verse sângele pentru liberarea țării lor scumpe.

„Iată, tinerii mei amici, acum știți cu cine aveți de a face.

Căpitanul se așeză jos, emoționat și își aprinse țigara cu mâinile tremurânde.

Cei trei cercetași se priviră gravi.

Raimondo zise pentru toți :

— Căpitane, te credem pe cuvânt.

„Suntem convinși că sunteți revoluționari cinstiți și patrioți.

„Dar noi suntem italieni și nu vrem să fim părtași la lupte streine de cauza noastră.

„Nu vom putea să ne oprim aci mai multă vreme.

„Dacă v'am fost simpatici și sunteți puțin recunoscători pentru puținul bine ce vi l-am făcut, atunci vă rugăm să ne dați o călăuză spre a putea să ne înapoiem la locul unde v'am găsit.

„Acolo, ne vom relua drumul nostru, adică vom scobori cursul Molonei până la Marangon și apoi până la Amazonul propriu zis.

Căpitanul fu întristat de aceste cuvinte dar nu lasă să i se vadă ația.

Goaquil îi strânse puternic mâna.

— Tinerii mei amici, dorința voastră e un ordin pentru mine !

„Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine și voi da imediat ordinele necesare pentru ca ghidul să vă conducă unde vreți.

După puțină vreme, cercetașii și Zomba, după ce își luară rămas bun de la simpaticul căpitan porniră la drum după un tânăr traverstit în indian pe care Goaquil îl dăduse ca ghid.

Când se lăsă seara ajunse la locul unde revolutionarul își făcuse ciudata sa apariție.

Călăuza salută și dispăru repede în munți.

Cercetașii se priviră râzând.

— Dragii mei, propun un lucru :

„Să uităm aceste douăzeci și patru de ore.

„Să facem așa ca și când am fi ieri.

„Și să ne silim să facem ce am fi făcut atunci.

Zis și făcut.

Incepură să-și construiască coliba și pregătiră de masă.

Când terminară se înaptase deabinele.

Mâncară cu poftă și băură cu sete apă de isvor.

Și cum era o noapte divină, înstelată, cei patru tineri, în semn de bucurie se apucară de mâini și dansară nebunește, cântând cântece italiene săltărețe.

Păreau niște copii în recreație. Asemenea momente de veselie au un repaos pentru mintea și nervii tinerilor cercetași, mereu în luptă cu greutăți, cu lipsuri și cu aventuri.

Apoi se duseră să se culce ca niște copii de ispravă si dormiră fără vise până la răsăritul Soarelui.

A doua zi, după obicinuita toaletă, porniră la drum, urmând malul drept al Molonei.

Drumul nu fu anevoios, peste o iarbă care forma un covor moale, mergând pe lângă minunate boschete.

In curând ajunseră într'un punct unde fluviul făcea o bruscă întorsătură si de acolc se pierdea în pădurea virgină.

CAPITOLUL VII

Indienii lacuștri

— Mi se pare — observă Raimondo — că o pirogă ar fi mai bună decât picioarele noastre.

„Trebue să fie foarte greu de umblat prin pădure în porțiunea de sub arborii pădurii virgine.

Jean Bart, care privea cu binoclul, făcu un gest care indica tăcere.

Când se convinse de ceea ce voi să vadă, puse binoclul în teacă.

— Scumpii mei — zise el — cred că o vom străbate într'un chip foarte ușor.

— In ce mod ?

— Am văzut acolo, printre arbori, un sat lacustru.

Zomba holbă ochii, ca și când n'ar fi înțeles.

— Da, da, un sat așezat pe stâlpi, pe o întindere de apă...

— Intr'adevăr mi-aduc aminte — adăugă Raimondo — că am citit că dealungul Amazonului și a afluenților săi în câmpie sunt sate locuite, construite pe pari înalți.

— Să sperăm că acești indieni sunt oameni pacifici care ne vor înlătura plictiseala de a ne lupta cu ei și că vor fi asa de gentili să ne cedeze câteva pirogi arătându-ne, în acelaș timp, drumul cel mai bun spre a ajunge la confluentul Malonei, care e indicată limpede pe harta mea.

Se hotărî să fie trimise Zomba înainte spre a cerceta dispozițiile indigenilor.

După o jumătate de oră, ajunseră pe o limbă de pământ de unde se vedeau foarte bine vre-o patruzeci de colibe de ramuri și frunze, dispuse toate într'un fel de semicerc.

Pe o platformă largă erau adunați indieni semi-goi. cu mantale făcute din pene de păsări acuatice.

Aceștia observară pe călători cu o profundă curiozitate.

Zomba ajuns cel dintâi pe locul acela, încerca să se facă înțeles și gesticula ca un obsedat.

Dar indienii se mulțumeau să râdă și nu răspundeau nimic.

Marius care, în afară de spaniolă, știa o infinitate de vorbe din diferite dialecte indiane, învățate în călătorii, se apropie de Zomba și cu un gest liniștit începu să strige într'un limbaj bizar :

— Frații noștri depe fluviu vor să acorde ospitalitatea lor unor călători dispuși să devină amicii lor ?

Un indigen se ridică, se desprinse de grup și răspunse într'un dialect local pe care Lombardul îl ghici mai mult de cât îl înțelese.

— Frații noștri albi să se apropie și vor fi bineveniți !

— Ei ! Mii de pipe ! — urlă Milanezul — dar nu suntem nici pești, nici păsări ca să putem ajunge până acolo prin apă !

„Dacă frații noștri indieni doresc cu adevărat să-i vizităm, să trimeată una sau două pirogi să ne ia.

Indigenul făcu un gest.

Doi din ei se aruncară în două pirogi și sosiră pe uscat.

Cercetașii nu avură nici o teamă, primirea li se părea spontană și cordială.

Intrară în piroge și se duseră să facă cunoștință cu tribul lacustru.

Puteau să fie aproape cincizeci de oameni, printre care se aflau multe femei și copii.

Șeful care vorbise, se prezentă.

Numele său era „Cârtiță Gri".

De mulți ani conducea tribul acesta lacustru, stabilit din timpuri imemoriale în acel colț pe care îl făcea Morona.

Indienii aceștia numeau râul Morona nu Molona cum îi spusese călătorii până atunci.

In timp ce vorbeau se întâmplă o secnă neașteptată.

Dintr'una din colibe eși o tânără, o albă cu carnație roză, cu părul blond, în haine de excursionistă, cu o bluză strânsă la centruă, o fustă scurtă, cu buzunare

Era încălțată cu ghete de piele moale, înalte, care îi veneau până la genuchi.

Imbrăcămintea îi era puțin uzată dar curată și de o croială elegantă

Italienii o priviră stupefăcuți.

Tânăra — putea să aibă mai puțin de douăzeci de ani zâmbi văzând acea mirare și zise în limba spaniolă :

— Aveți aerul că m'ați văzut acum căzând din lună !

„Vă întrebați, desigur, cine sunt și mai ales, ce caut aci ?

Iată explicația :

„Sunt o americană originară din Florida.

„Am venit cu o comitivă de studenți americani, sub conducerea unui profesor, într'un voiaj de explorație în regiunea Amazonului.

„Acum zece luni, în josul fluviului, vaporașul pe care eram îmbarcați s'a isbit, în timpul unei furtuni, de un trunchiu gros de copac ; s'a produs o spărtură mare prin care apa a năvălit cu furie și n'a mai putut fi oprită.

„Vasul s'a scufundat repede și noi n'am scăpat decât pe niște plute improvizate.

„Trei asemenea plute apucară spre nord.

„A patra a fost târîtă de curenți în direcția sud.

„Așa, pierdurăm din vedere pe tovarășii.

„Eu mă găsii cu patru studenți.

„Pe malul stâng am întâlnit o ceată de indieni care erau în expediție războinică, adică porniți pe incendiu, jaf și masacre.

„Ne au târît spre Amazonul de Sus.

„Dar îngrozită de maltratările la care știam că voi fi supusă, m'am hotărît să fug.

„Intr'o seară putui să evadez, sărind ca o maimuță din cracă în cracă, lucru nu prea greu deoarece arborii erau extrem de deși și încâlciți.

„După câteva zile — hrănindu-mă cu ierburi și fructe, și ferindu-mă mai ales noaptea de jaguarii care misună prin aceste părți — am întâlnit acest trib de indieni binevoitori și blânzi care m'au primit bine și m'au condus în satul lor.

„Spaima mea dela început a trebuit să dispară repede în fața bunului tratament la care eram supusă și la blândețea cu care se purtau indienii aceștia cu mine.

„Acum auzind voci pe care nu le am confundat cu ale indienilor.

„Vă închipuiți ce fericită am fost și ce rază de speranță a pătruns în sufletul meu.

„Domnilor, vă rog, dacă veți scoborî cursul Moronei și apoi veți urma pe acela al Maragonei, luați-mă cu voi!

„Vă pot fi de mult folos deoarece am mai făcut acest drum în sens contrariu și îl cunosc destul de bine.

„Vă implor să mă luați și pe mine!

„De sigur că bunii indieni Tapui mă vor lăsa să plec de la ei.

„Gândiți-vă că în Florida familia mea, de mai bine de un an nu mai știe nimic de mine și mă crede moartă!

Tânăra se exprima cu semnele cele mai profunde dureri sufletești.

Raimondo se apropie de dânsa.

— Cum te chiamă, domnișoară?

— Flora.

— Ei bine, domnișoară Flora, suntem dispuși să vă satisfacem.

„Vom pleca în curând. Pregătește-te să vi cu noi.

„N'am venit până aci decât pentru a obține o pereche de pirogi; vrem să scoborâm cursul Moronei, apoi fluviul Maragnon și să explorăm Amazonul în toată lungimea lui până la gurile sale care dau în Oceanul Atlantic.

„Vom fi bucuroși să te avem ca tovarășe de drum și vă vom ușura, atât cât ne va sta, bine înțeles, în putința noastră, misiunea de a te înapoia în țară, acasă la d-ta!

Ochii albaștri ca cicoarea ai tinerei fete se umplură de lacrămi; obrajii săi de o carnațiune minunată se împurpurară de mulțumire și de emoție.

Tratativele cu Indienii nu durară mult.

Călătorii noștri aveau monede de aur din Eucador care erau bine primite chiar și de populațiile mai puțin civilizate din nteriorul ținutului.

Patru asemenea monede fură suficiente pentru cumpărarea a două bune pirogi cu câte opt lopeți fiecare.

Obținură, pe deasupra, o cantitate de pește uscat și multe fructe gustoase necunoscute cercetașilor.

De altfel, pentru tot timpul cât ar fi durat navigatia aveau să se preocupe prea mult de alimente.

Peștele și vânatul erau din abundență. Șeful „Cârtița Gri“ care își dăduse consimțimântul la plecarea tinerei fete, deși, la dreptul vorbind, prezența unei albe, atât de frumoase și de blonde, era o mândrie pentru tribul indian.

El ură drum bun europenilor și la plecare le strânse mâinile după obiceiul indian, șoptindu-le însă cu o mimică lugubră și pe care s'o silească s'o facă solemnă :

— Păziți-vă de indenii Mangași.

Nu le zicea Omagas, cum pronunța-se americana, servindu-se de o prescurtare curentă.

— Păziți-vă de indienii Mangași — repetă șeful pentru a doua oară, cu acelaș aer misterios.

„Sunt foarte răi și șireți și strălucirea armelor pe care le aveți s'ar putea să-i tenteze.

„Pe de altă parte, vor pune ochii pe tânăra albă, pe care vor s'o aibă sclavă ; foarte adesea atacă satele albilor și fură, cu prețul vietei lor, femeile albe mai cu seamă când ele au părul blond și ochii albaștri, așa cum este tânăra pe care o duceți cu voi.

„E mai mult ca sigur că veți fi urmăriți, atacați, deoarece cei mai mulți dintre indienii ce compun triburile riverane sunt din blestemata rasă a Mangașilor.

„Vreți să vă dau o călăuză ?

„M'aș mulțumi cu încă șase monede de aur și m'aș considera achitat de serviciile pe acre vi le va aduce călăuza ce vă voi da-o

CAPITOLUL VIII

Piramida șerpilor

Propunerea fu foarte plăcută călătorilor.

In acele ținuturi sălbatece, un ghid, care să cunoască bine locurile și dialectele, era nespus de prețios.

Acceptară deci cu entuziasm și monedele de aur fură numărate în mâna simpaticului „Cârtiță Gri" spre marea bucurie a întregului trib.

Sperând să obțină dela generozitatea streinilor câte un dar, toți tinerii indieni se oferiră să le servească de călăuză.

„Cârtiță Gri" alese patru din cei mai sprinteni și mai inteligenți și trase la sort între dânșii.

Norocul alese pe un tânăr foarte bine făcut și cu o figură inteligentă.

„Cârtiță Gri" îl prezentă:

— Iată pe „Ureche fină".

„Mare e curajul său.

„Dar ceeace e deosebit la dânsul este auzul.

„El aude orice; de aceia poate distinge orice urma.

„Vi-l dau. Vă va fi credincios și devotat ca un frate.

Călduroasa recomandație fu foarte bine primită.

Intr'adevăr tânărul indian, ales ca ghid, era simpatic.

Tot restul zilei și noaptea următoare călătorii se odihniră.

A doua zi se pregăteau de plecare, când „Cârtiță Gri" cu tot tribul său lacustru apăru înaintea lor:

— Tinerii mei amici cu figura palidă, nu trebue să plecați înainte de a lua parte la serbarea pe care tribul nostru o dă în cinstea voastră!

Intr'adevăr, jocuri fură organizate și se succedară toată ziua distrând mult pe tinerii călători care voiră să ia și dânșii parte efectivă la ele spre a distra, la rândul lor, pe bravii indieni.

Zomba avea o idee.

Observase el într'un colț de pădure, o specie de șerpi inofensivi care se lăsau cu ușurință atrași de un șuerat blând și bine modulat.

Se duse cu nouă său tovarăș „Ureche fină“ și captură un număr din acești șerpi, cu destulă ușurință.

Apoi explică planul său cercetașilor.

Indienii lacuștri asistară la un spectacol cum nu mai văzuseră în viața lor!

Intr'adevăr, deodată, pe platforma satului lacustru se înalță o ciudată piramidă.

Era formată din Zomba, cu picioarele desfăcute, purtând pe brațele întinse pe spate și pe cap, pe cei trei cercetași cari se țineau de mână.

De gâtul tuturor, de mâini și de picioare se încolăceau șerpii atrași de șueratul neîntrerupt al lui Zomba care îl fluera cu știință și răbdare.

Indienii contemplau straniul spectacol cu ochii holbați.

Chiar și blonda Flora era încântată de grupul senzațional.

La un semnal al lui Zomba, piramida se desfăcu și cercetașii săriră pe platformă în vreme ce șerpii smulși din vraja sunetului, se grăbiră să sară în apă și înotând cu ondulări repezi, se pierdură în depărtare.

Acesta fu ultimul act al serbării pe care o dădură indienii cu binevoitorul concurs al celor care trebuiau să fie spectatori.

După o oră, două pirogi se îndepărtau cu ramele de micul sat lacustru în aclamațiile vesele ale întregului trib al bravilor indieni.

In prima pirogă luaseră loc Raimondo, Marius și Ureche Fină.

In a doua Jean Bart, Flora și cu Zomba.

Iarăș cercetașii plecau spre aventuri grozave, într'o țară plină de pericole nebănuite.

Se duceau spre ținuturile sălbatece ale Amazonului, unde avuseseră deja multe grozave întâmplări, dar de unde scăpaseră cu bine grație inteligenții, vitejiei și abilității lor, calități pe care aveau să le întrebuințeze și de data asta cu succes, și la care se adăugase, în plus, o prețioasă experiență.

Citiți urmarea în fascicula No. 75 a „Celor trei cercetași“ care apare Sâmbătă 7 Aprilie 1934:

Ferocii Mangași